

кого отъ васъ, то е за да го накарамъ да се учи по-добре, та да завърши съ успѣхъ училището. Запомнете, че когато хората възрастватъ и станатъ голѣми, винаги казватъ добри думи за строгитѣ, но справедливия учители, защото тѣ сж ги подтиквали къмъ повече прилежностъ и учене на уроцитѣ. Може би нѣкой отъ моитѣ ученици или пѣкъ отъ тѣхнитѣ близки нѣкой ме удари снощи, — не видѣхъ кой бѣше. Но който и да е билъ, не му се сърдя, защото зная, че го е направилъ отъ заблуждение и безъ много размисляне. Ще дойде день, деца ще си спомните това мое нараняване и ще видите и разберете, че азъ никого отъ васъ не съмъ мразѣлъ, а само съмъ ви мислилъ доброто, само доброто ви желая, деца мои! Преди васъ азъ съмъ училъ много други и често идватъ при мене вече възрастни мжже да ми благодарятъ, че нѣкога къмъ тѣхъ съмъ билъ строгъ и съмъ ги вкаралъ въ правия пѣтъ. Деца, въ живота си съмъ изпиталъ много огорчения, снощи нѣкой щѣше да ме убие, но вие помнете, че азъ забравямъ всички горчивини, когато видя нѣкой отъ моитѣ ученици да успѣва въ живота. Вашиятъ успѣхъ, деца, е моята най-голѣма радостъ!...

Учительтъ завърши, но нѣкой въ стаята заплака силно съ гласъ. Всички се обърнаха и видѣха Стефана да плаче.

Цѣлото му тѣло се тресѣше, отъ очитѣ му капѣха порой сълзи. Той, олюлявайки се, бавно се надигна на чина си. отпрати разплаканиитѣ си очи къмъ учителя и срѣдъ хлипания заговори:

— Азъ... господинъ учителю... азъ го направихъ... Азъ съмъ лошо момче... на кажете ме!... какъ искамъ да не се случеше това.

Учительтъ стана и съ бавни крачки приближи Стефана. Сълзи капѣха и отъ неговитѣ очи. Той улови главата на Стефана и я притисна до гърдитѣ си.

— Не плачи, Стефано, твоитѣ сълзи измиватъ престѣпнието ти и моята болка. Раната ми ще оздравѣе, и азъ се радвамъ, че тази случка ще те предпазва вече отъ лоши дѣла и ще те направи добъръ ученикъ. Не ти се сърдя, трѣбваше да стане това, за да се поправишъ. Не плачи. Ако се учишъ вече добре, азъ ще бжда щастливъ, че съмъ успѣлъ да направя и за тебе нѣщо.

Учительтъ се наведе и цѣлуна мократа буза на Стефана, а той го погледна презъ сълзи, въ сърдцето му като буря се вмъкна любовта къмъ този безкрайно добъръ учителъ, улови ржката му и силно-силно я притисна до устнитѣ си.

Йорд. п. Илиевъ